

KNJIGA SUDBINE

STAROEGIPATSKI NAČIN PRORICANJA

OSTVARENJE

Ispravno Te ostvaruje

Naslov izvornika:
BOOK OF FATE
Herman Kirchenhoffer

Copyright © za hrvatsko izdanje Ostvarenje d.o.o.

Lektura: Natalija Štimac
Obrada i prijelom: Ostvarenje d. o. o.
I. izdanje, 2012.

Nakladnik:
OSTVARENJE d. o. o.
Ivana Lackovića 6
Velika Mlaka 10408
tel/faks: 01 62-55-314, 62-55-751
<http://www.izvorznanja.com/>
ostvarenje@hi.htnet.hr

<p>CIP zapis dostupan u računalnom katalogu Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 825150</p>
--

ISBN 978-953-306-020-0

KNJIGA SUDBINE

STAROEGIPATSKI NAČIN PRORICANJA

H. KIRCHENHOFFER

Sadržaj

PREDGOVOR PREVODITELJA	1
BALASPISOV SPIS	15
KAKO KORISTITI PROROČANSTVO	23
1. VENERA/MJESEC	25
2. KRIŽ	29
3. RAK	33
4. PTICA	37
5. ŠESTAR I KUTOMJER	41
6. JUPITER	45
7. BIK	49
8. LJESTVE	53
9. ZVIJEZDA	57
10. LUBANJA	61
11. OBILJE	65
12. PIRAMIDA	69
13. SATURN	73
14. MARS	77
15. PLUTON	81
16. BLIZANCI	85
17. ŠKORPION	89

18. VAGA	93
19. LAV	97
20. RIBE	101
21. NEPTUN	105
22. URAN	109
23. MERKUR	113
24. SUNCE/MARS	117
25. DJEVICA	121
26. VENERA	125
27. STRIJELAC	129
28. ZAMAK	133
29. JARAC	137
30. OVAN	141
31. VODENJAK	145
32. MJESEC	149
DODATAK	
PITANJA KOJA SE MOGU POSTAVITI PROROČANSTVU	153
TABLICA PITANJA I PROROČANSTAVA	156
KLJUČ ZA PROROČANSTVA	159

Knjiga sudbine, ranije u vlasništvu Napoleona, pokojnog cara Francuske, a sada prvi put prevedena na engleski s njemačkog prijevoda drevnog egipatskog rukopisa koji je godine 1801. Sonini pronašao u jednoj od carskih grobnica, pokraj planine Libikus, u gornjem Egiptu.

H. Kirchenhoffer bio je član nastavnčkog vijeća Pavijskog univerziteta, vitez Velikog križa Blagovijesti Sardinije i vitez Legije časti.

London, 1822.

Posveta Njezinu carskom veličanstvu Mariji Lujzi, ranijoj carici Francuske, nadvojvotkinji od Parme itd., itd.

Gospodo,
S osjećajem najodanijeg uvažavanja i poštovanja, s vašim Carskim dopuštenjem, koristim ovu priliku da položim sljedeće djelo pred vaše noge.

U skladu s milostivim zapovijedima vašeg Carskog Veličanstva, ovaj prijevod, iako slobodan u nekim dijelovima (da bi se prilagodio engleskom izrazu), ipak je samo prijepis jedinog i izvornog rukopisa, nedavno u vlasništvu vječno oplakivanog Cara i Kralja.

Držeći se strogo vaših Carskih zapovijedi, nadam se da će moji napori da uljepšam ovo djelo, u skladu s izvornim crtežima, naići na milostivo odobravanje vašeg Carskog Veličanstva.

S osjećajem najdubljeg poštovanja, ostajem odani sluga vašeg Carskog Veličanstva.

Herman Kirchenhoffer

London, 1. lipnja 1822.

Predgovor prevoditelja engleskog izdanja

Djelo koje slijedi prevedeno je s rukopisa na njemačkom jeziku, pronađenog među opremom za logorovanje koja je pripadala pokojnom Caru Francuske Napoleonu, kada se povlačio iz Leipziga poslije poraza svoje vojske, 1813. godine. Kockom je pripao nekom pruskom oficiru koji ga je, nesvjestan njegove vrijednosti, prodao za nekoliko novčića francuskom generalu, tada ratnom zarobljeniku u tvrđavi Königsburg. Ovaj gospodin je, svjestan njegove velike važnosti, a znajući po Napoleonovu grbu koji je na njemu bio naslikan da je nekada pripadao njegovu carskom gospodarstvu, odlučio ga je po svom povratku u Francusku predati u Tuileries. Ali, jao! Nije doživio ostvarenje svoje namjere, jer iako su ga bolničari uvjerali da će se oporaviti od rana, njihovi napori da ga izliječe pokazali su se bezuspješnima, jer je ubrzo umro od gangrene koja je nastupila nakon amputacije desne ruke.

Po oporuci, žurno prikupljene, osobne stvari ovog oficira bile su predane njegovoj obitelji, kojoj je naređeno da iskoristi prvu priliku da rukopis preda osobno Caru u ruke; ali Napoleonove brojne obaveze, kako građanske tako i vojne, s vremena na vrijeme to su onemogućavale.

Za vrijeme prvog dijela Napoleonova progonstva koje

je proveo na Svetoj Heleni, nađen je način da se rukopis preda Carici, koja, na nesreću, nikad nije imala priliku, iako ju je nestrpljivo iščekivala, da ga pošalje svome mužu. Poslije njegove smrti Njeno Veličanstvo je dalo prevoditelju svoju carsku dozvolu za objavljivanje djela na engleskom jeziku. Važno je obavijestiti čitaoca o svrsi koju je Napoleon imao u vidu pri potajnom čitanju ovog djela; ali, prije toga, bilo bi prikladno iznijeti način na koji je ono došlo u njegovo vlasništvo.

Dobro je poznato da su se 1801. mnogi francuski umjetnici i književnici pridružili Prvom Konzulu u njegovoj čuvenoj ekspediciji u Egipat, kako bi istražili starine te proslavljene zemlje u kojoj su jednom cvjetale umjetnosti i znanost, raskošnije nego u bilo kojoj drugoj zemlji svijeta, uključujući i najciviliziranije narode Europe sadašnjeg vremena. Na čelu "Umjetničkog odbora" bio je Sonini, čija su putovanja do tada pobudila mnogo pažnje. Nakon što je ovaj gospodin uspio probiti prolaz u unutrašnju odaju jedne od kraljevskih grobnica u planini Libikus, pokraj Tebe, u njoj je našao sarkofag u kojem je bila dobro očuvana mumija izuzetne ljepote. Nakon što je detaljno proučio ovu rijetkost, otkrio je, pričvršćen za lijevi dio grudnog koša posebnom vrstom smole, dug svitak papirusa koji je, kad ga je razvio, jako pobudio njegovu znatiželju zbog divno naslikanih hijeroglifa.

Soninijev opis ovih grobnica, koje su vrlo neobične građe, glasi ovako: Čitava planina Libikus, koja počinje jedan kilometar prema zapadu od Memnonija i završava nasuprot Medinetabua, prokopana je od podnožja do tri

čtvrtine svoje visine velikim brojem pogrebnih špilja. One koje su najbliže površini zemlje su najprostranije i najukrašenije; one koje su u najvišem dijelu planine mnogo su grublje zamišljene i napravljene, dok one koje zauzimaju središnje mjesto imaju usklađen odnos prostora i ukrasa. Najzanimljivije su one koje pripadaju siromašnima, jer uvijek sadrže neki prikaz umjetnosti koje su cvjetale i zanata koji su se obavljali u to vrijeme. Plan ovih špilja u velikoj je mjeri isti. Vrata, koja se otvaraju prema istoku, otkrivaju galeriju dugačku oko 6 m, koja je ponekad sagrađena pravocrtno, a katkad skreće od ulaza pod pravim kutem: uvijek je poduprta stepenicama ili pilastrima (čtvrkastim stupovima), čiji se broj mijenja od četiri do deset. Na kraju galerije su jame koje vode do katakombi gdje su položene mumije. Dubina ovih jama je od 12 do 18 m i one su povezane dugim podzemnim prolazima, grubo izdubljenim u stijeni, koji završavaju u kvadratnoj odaji zidova dugih oko 10 m i poduprtih pilastrima, koja sadrži brojne ostatke mumija. Postoje vidljivi tragovi brojnih drugih podzemnih prolaza, koje vjerojatno vode do drugih, za sada skrivenih odaja.

Na gornjoj galeriji je mnoštvo tema povezanih s pogrebnim obredima, reljefno uklesanih ili naslikanih fresko tehnikom. Najzanimljivije slike koje se tu vide pružaju pojedinosti o drevnim stanovnicima ove zemlje. Prikazana su njihova prva zanimanja, kao što su lov i ribolov; odatle možemo pratiti napredak civilizacije, vidjeti poslove prerađivača kože, izrađivača kola, lončara, razmjenjivača novca, ratara, dužnosti vojničkog života.

Tavanica svake špilje oslikana je fantastičnim temama, potpuno istim crtežima kao na tapetama koje su bile u modi u Francuskoj prije tridesetak godina.

Kraljevske grobnice su oko dva i pol kilometra udaljene od rijeke. Izgrađene su u uskoj dolini, u sredini planine Libikus. Drevni put do njih nije poznat i do ove točke sada se stiže umjetno načinjenim prolazom. Ove grobnice zauzimaju veliki tjesnac, koji je s boka omeđen rijekom. Plan jedne od ovih grobnica bit će dovoljan da opiše opći raspored ostalih. Svaka špilja je povezana s dolinom velikim vratima, koja se otvaraju prema galeriji izdubljenoj u stijeni: njezina širina i visina je oko 3,6 m, a duljina joj je 8 metara do drugih vrata, koja se otvaraju prema sljedećoj galeriji jednake širine, a duljine 10 metara. S lijeve i desne strane ove galerije su odaje širine 1,5 i duljine 3 m. Tu su nađene slike oružja kao što su sjekire, bodeži, zakrivljene sablje, mačevi, koplja, lukovi, strijele, tobolci, oklopi, štitovi, poljoprivredni alat, posude i svakovrsni nakit. Prikazane su i pojedinosti pripremanja hrane.

Slijedi treća galerija, jednakih dimenzija kao i prethodna, koja vodi do odaje iznad razine drugih prostorija, površine 2 m². Ova odaja je ulaz u galeriju dugu 15 m; postoji također nagnuta galerija dugačka 14 m. Na njezinu kraju je hodnik dug 6 m, koji vodi do odaje od 1 m, koja je galerijom od 2 m povezana s drugom jednake veličine. Zatim slijedi kvadratna dvorana koju nosi osam stupova; njezina duljina i širina je 8 m. Ovdje se nalazi sarkofag s kraljevom mumijom. Rimljani su pokušavali odnijeti ovaj sarkofag iz špilje u koju je bio položen; čak su pokušali

poravnati tlo da bi olakšali njegovo pomicanje, ali su vrlo brzo odustali od neizvedivog pothvata.

Iza dvorane sa sarkofagom je druga prostorija, široka 25, a dugačka 16 m. Visina grobnice je 2,1 m, duljina 2,4 m, a širina 1,8 m: ukupna duljina galerije je 90 m. Kraljevske grobnice su cijelom svojom duljinom prekrivene slikama i hijeroglifima; veći dio je naslikan fresko tehnikom i prikazuje najnevjerovatnije teme koji se mogu zamisliti. Ovdje su Rimljani usvojili ideju grotesknog, koja je činila glavnu temu njihovih umjetnosti za vrijeme prvog i drugog razdoblja Carstva. Istraživanja u Herkulanumu otkrila su velik broj slika sa sličnim temama.

Jedna od najzanimljivijih špilja sadrži sarkofag koji je još uvijek netaknut i na svome mjestu. Dug je 4,8 m, visok 3,6 m, a širok 1,8 m. Još je sačuvan poklopac načinjen od jednog jedinog granitnog bloka, ukrašen kraljevim likom. Uzbuđenje koje se osjeti pri pomisli da je ova ogromna gromada bila prenesena do kraja podzemnog prolaza dugog 80 m prelazi sve granice kad se uzme u obzir da su ga obrađivali na mjestu na kojem je ostao. Kakve su teškoće morale biti savladane da bi se prenijela težina od nekoliko stotina vodeničnih kamenova gotovo neprohodnim planinskim putevima! Upravo smo ovdje pronašli čuvenu mumiju i svitak papirusa.

Neprekidno se prikazuje žrtvovanje ljudi, kao i šarenilo čudnih hijeroglifskih figura, od kojih jedna predstavlja Izidu kako korača Zemljom i cvijeće koje izbija ispod njezinih stopala.

Od Strabovog vremena izbrojeno je 17 kraljevskih

grobnica; i još uvijek ćemo ih naći toliko, ako u ovo nabranje uvrstimo veličanstvenu špilju, čiji je plan jednako velik i lijep kao i plan grobnica tebanskih vladara. Ova se špilja nalazi 1 km sjeverno od Memnonija i izdubljena je u podnožju planine u čijoj su blizini mnoge druge grobnice: ulaz nekolicine njih je zatvoren, a veći dio je oskvrnut. Čini se da su se drevni Egipćani koji su ostali vjerni svom kultu, poštujući uspomenu na svoje vladare, potrudili prikriti lokaciju o njihovim grobnicama, kako od svojih osvajača tako i od pripadnika druge vjere.

Drevni Egipćani su se, od kralja do njegova najnižeg podanika, vrlo pažljivo odnosili prema gradnji svojih počivališta, u čvrstom uvjerenju da će se, poslije nekoliko tisuća godina, duša vratiti i nastaniti u tijelu, ako za to vrijeme ono ne bude uznemiravano. Otuda je potekao običaj balzamiranja i gradnje grobnica na mjestima koja nisu bila ugrožena riječnim poplavama.

U susjedstvu Memnonija među špiljama u vlasništvu običnog puka, nalaze se mnoge koje su još uvijek ispunjene dijelovima mumija. Kad su Arapi, koji su špilje smatrali vlasništvom pojedine porodice, shvatili da ih turisti i znatiželjnici mogu posjećivati, zapalili su mumije koje su bile u njima da bi znatiželjnike odvratili od istraživanja. Neke od ovih pećina još su nedirnute, jer ih ni uporni putnik još nije otkrio.

Grobnice bogatih pokojnika su ispražnjene. Nijedna od mumija koje prodaju ljudi ove zemlje nije odjevena u omotač na kojem je naslikana figura Smrti. Nekoliko dijelova ovih omotača sve je što se sada pokazuje.

Svakako je vrlo neobično što, osim u ovoj prilici, nijedan putnik nije našao rukopise na papirusu, koji su uvijek bili pohranjeni uz mumije istaknutih osoba. Ovo su, neporecivo, najdrevniji sačuvani rukopisi i izgleda da sadrže molitve namijenje mrtvima, ali i tajanstvene knjige koje su rabili svećenici. Pisani su hijeroglifima i ukrašeni crtežima koji podsjećaju na slike koje prekrivaju zidove grobnica. Mnogim su mumijama nokti na rukama i nogama pozlaćeni. Ponekad se s njima nalaze dva svitka papirusa, koji su često stavljeni ispod pazuha, a katkad između bedara i blizu spolnih organa.

Sonini je požurio do Prvog Konzula, koji je, potaknut velikom znatiželjom probuđenom pri razgledanju ovog hijeroglifskog blaga, poslao po nekog učenog Kopta, koji je, poslije pažljivog čitanja, otkrio ključ koji mu je omogućio da odgonetne znakove. Uloživši velik trud, on je izvršio ovaj zadatak i izdiktirao njegov sadržaj Napoleonovu tajniku, koji ga je, da bi stvar zadržao u tajnosti, preveo i zapisao na njemačkom jeziku.

Napoleon je, nakon što se posavjetovao s njemačkim prijevodom svitka u vezi s nekim poslovima u vlastitom životu, bio zaprepašten kad je otkrio da su odgovori koje je dobio točno odgovarali onome što se stvarno zbilo. Zato je stavio izvornik i prevedene rukopise u svoj osobni kovčežić, koji je uvijek držao uza se, sve do već spomenutog sudbonosnog lajpciškog dana. On ih je smatrao svetim blagom i kaže se da su bili poticaj mnogim njegovim najvećim mislima, jer je poznato da se savjetovao s njima u svim prilikama. Prije svakog pohoda i uoči svake

bitke ili pregovora Napoleon se savjetovao sa svojim omiljenim Proročanstvom. Njegov jad zbog gubitka ovog sugovornika u trenucima samoće bio je neizmjeran; kažu da je, kod Leipziga, čak riskirao da bude zarobljen ne bi li sačuvao kovčežić u kojem ga je brižno čuvao.

Na popisu, ispisanom Napoleonovim rukopisom na čistom listu stavljenom ispred prijevoda rukopisa, vide se sljedeća pitanja, postavljena Proročanstvu, s odgovorima koje je dobio taj slavni čovjek. Ona su ovdje odabrana, između mnogih drugih, zbog vrlo jake analogije, mogu reći podudarnosti, koja postoji između njih i nekih najvažnijih razdoblja njegova života.

Pitanje 15. Kakvi su izgledi za promjene u razdoblju koje dolazi i kakve će se političke promjene po svoj prilici dogoditi?

Odgovor. (*Hijeroglif Križa*) “Osvajač, plemenita duha i silne moći izdići će se iz niskog porijekla; raskinut će lance potlačenima i dati slobodu narodima.”

Pitanje 12. Hoće li moje ime biti besmrtno i hoće li ga potomci cijeniti?

Odgovor. (*Hijeroglif Piramide*) “Tvoje će ime biti prenošeno, sa sjećanjem na tvoja djela, u dalekoj budućnosti.”

Pitanje 8. Hoću li biti poznat i hoće li mi se ukazivati počast u mojim streljenjima?

Odgovor. (*Hijeroglif Piramide*) “Naići ćeš na mnoge prepreke, ali ćeš na kraju dostići najvišu zemaljsku moć i čast.”

Pitanje 12 (ponovljeno). Hoće li moje ime biti besmrtno

i hoće li ga potomci cijeniti?

Odgovor. (*Hijeroglif Vodenjaka*) “Ne zloupotrebljavaj moć koju ti je Gospod dao i ime će ti u budućim vremenima biti pozdravljano s ushitom.”

Pitanje 30. Imam li neprijatelja i ima li ih mnogo?

Odgovor. (*Hijeroglif Ovna*) “Imaš neprijatelje koji bi ti, da ih zakon ne sprječava, zarili nož u srce.”

Pitanje 15. (ponovljeno). Kakvi su izgledi za promjene u razdoblju koje dolazi i kakve će se političke promjene po svoj prilici dogoditi?

Odgovor. (*Hijeroglif Vodenjaka*) “Kрила orla sa sjevera bit će potkresana, a njegove kandže zatupljene.”

Uzdržat ću se od daljeg navođenja, jer je ostatak pitanja s popisa ili nerazumljiv ili se odnosi na stvari manjeg ili osobnog značenja.

U vezi s osobnom upotrebom navedenih odgovora (osim zadnjeg, o kojem ću sada govoriti) pokojnog Cara, ne može biti razlike u mišljenju: suviše je očigledno za trenutačnu raspravu; ipak, obaviješten sam iz pouzdanih izvora da je, kad je stremio carskom prijestolju, bio zapravo prožet zanosom i ushićenjem kad je pročitao riječi koje je sadržavao odgovor na pitanje 8: “Naići ćeš na mnoge prepreke, ali ćeš na kraju dostići najvišu zemaljsku moć i čast.”

U drugom odgovoru na pitanje 15, to jest zadnje koje sam naveo s Careva popisa, čitatelj će primijetiti da se ukazuje na ruskog vladara; ali odnose li se riječi upravo na ono što se dogodilo prije tilzitskih pregovora (u kojima su se Rusi odrekli svojih aspiracija) ili na bilo koje buduće

granice koje su bile, ili su mogle biti, prepreka ruskom širenju, nije sasvim sigurno. U svakom slučaju, mora se priznati da Napoleonov pohod na ruski teritorij jasno pokazuje da su njegove osobne misli bile sasvim u skladu s posljednjim nagovještajem.

Za Napoleona bi bila sretna okolnost da se dosljedno pokorio ili da se vodio odgovorima na mnoga druga pitanja koja je imao običaj postavljati Proročanstvu, a koja su ga, bez sumnje, upozoravala na opasnost i, najvjerojatnije, na njegov pad: ali on je bio naviknut, zbog dugog niza uspjeha u gotovo svakom pothvatu koji je poduzeo, gledati samo svijetlu stranu svake okolnosti da, umu sličnom njegovu, takva upozorenja nisu mogla donijeti korisno povlačenje koje je nekim od njegovih pothvata bilo potrebno.

Kao primjere tužnih posljedica nedostatka povjerenja u proročanske savjete sadržane u sljedećem dijelu mogu navesti bitku kod Leipziga i pogubne posljedice pohoda na Rusiju, tj. spaljivanje Moskve, uništenje njegove hrabre vojske i, napokon, odricanje od žezla kojim je dugo imao običaj mahati nad glavama onih istih vladara koji su ga sada prisilili da ga odbaci.

Da se vratimo pitanju rukopisa: što se dogodilo s izvornim papirusom, nije poznato, ali se pretpostavlja da je zbog svoje krhkosti bio uništen u općoj pljački. Ako, međutim, i dalje postoji, sadašnji vlasnik se ovim usrdno moli da odmah obavijesti tajnika Njene Carske Visosti i da za njegovo vraćanje postavi bilo koji zahtjev koji smatra potrebnim; ili ga može, ako mu je zgodnije, ostaviti u Carskom muzeju u Beču, gdje će za njega dobiti priznanicu

u odgovarajućem obliku. On se poziva da upravitelju Muzeja ostavi na ruke zapečaćeno pismo, adresirano na tajnika Njene Carske Visosti, koje će sadržavati zahtjev za novac na koji on, prema svom nahodjenju, ima pravo kao nagradu.

Prevoditelj sada preostaje reći nešto u vezi s prirodom i odlikama odgovora koji su sadržani u *Knjizi sudbine*. Na prvom mjestu, dakle, u vezi s prirodom odgovora, bit će očito da neki od njih imaju tako direktnu vezu s navikama i običajima današnjeg vremena da im ona malne oduzima ista prava na drevnost koja se drugima priznaju bez dvoumljenja. Ali, ovaj dojam će brzo nestati kad se prisjetimo da su drevni Egipćani njegovali iste umjetnosti koje sada postoje u Engleskoj i drugim zemljama današnjeg vremena. Zar slike u grobnicama, koje su još uvijek sačuvane u Egiptu, ovo ne dokazuju? Isto tako valja uzeti u obzir da je ovo djelo već prošlo dva uzastopna prijevoda, stoga u nekim dijelovima mora biti znatnog odstupanja od izvornog smisla; naročito je u našim izrazima ponekad nemoguće sačuvati stvarni idiom jezika s kojeg se prevodi.

U mome slučaju, moram istaknuti da sam zbog dugog boravka u ovoj zemlji bio u prilici upoznati mnoge posebnosti i običaja i jezika engleskog naroda. To znanje mi je puno koristilo u mojim nedavnim radovima i ono će biti odgovorno za ona neznatna odstupanja koja sam ponekad smatrao neophodnim prilagođavajući drevno egipatsko djelo suvremenim očima i ušima. Ova su odstupanja, međutim, malobrojna i, mogu dodati, blaga; ona će se svakako procjenjivati kad čitatelj bude

imao priliku pročitati sadašnji prijevod i usporediti ga s njemačkim i francuskim, koje namjeravam objaviti odmah po svom povratku na kontinent.

Drugo, što se tiče odlika *odgovora*, moram primijetiti da ih ima pet vrsta: *izričit*, *obavezan*, *vjerojatan*, *prijekoran* i *uvjetovan*. Kao primjere, odabrat ću pet (po jedan za svaku odliku), koji su bili dani različitim osobama koje su tražile savjet od Proročanstva otkad je u mome vlasništvu.

Prvo, dakle, o *izričitom*. Jedan gospodin je upitao (*pitanje 17*): “Hoće li mi moja voljena biti vjerna za moje odsutnosti?” Uzvraćeni odgovor je bio (*Hijeroglif Zamka*): “Osjećaji osobe koju voliš bit će usmjereni samo prema tebi.”

Primjer *obaveznog*. Pitanje je bilo (*pitanje 6*): “Hoću li steći ili upropastiti bogatstvo na kocki?”

Odgovor je bio (*Hijeroglif Marsa*): “Upozoren si! Od sada nikad ne igraj za novac niti za novčanu vrijednost.”

Kao primjer *vjerojatnog*, bilo je pitano (*pitanje 28*): “Hoću li ikada naći blago?”

Odgovor je bio takav da nije ostavljao sumnju kod čitatelja da će naći blago; ali u isto vrijeme je sadržavao tako dobar savjet u vezi s primjenom kakav je nedvojbeno bio potreban čovjeku njegova položaja i osobnosti. To je bio (*Hijeroglif Strijelca*): “Kad nađeš blago, nauči svoj jezik šutjeti i pobrini se da dobro iskoristiš svoje bogatstvo.”

Kao primjer *priekornog*, navest ću slučaj jedne gospođe koja je potražila savjet Proročanstva sljedećim riječima (*pitanje 24*): “Obavijesti me o svim pojedinostima u vezi s mojim budućim mužem.”

Odgovor je bio (*Hijeroglif Saturna*): “Dobro razmisli bi li trebalo da, za sada, promijeniš svoje životne prilike.”

Napokon, kao primjer *uvjetovanog* odgovora, biram sljedeći. Majka velike obitelji je upitala (*pitanje 19*): “Hoće li poslije moje smrti moja djeca biti čestita i sretna?”

Odgovor je bio (*Hijeroglif Ljestve*): “Kad odgajaš svoje potomke, neka kazne budu stroge, ali ne grube; nemoj propusti priliku da usavršiš njihovu razboritost i, ispunjeni srećom, oni će te blagosloviti.”

Još jedna odlika u vezi s nekolicinom ovih odgovora je bliskost koja, izgleda, postoji između njih i nekih od najomiljenijih moralnih aksioma koji su vrijedili među civiliziranim narodima staroga svijeta: ali treba li se tome čuditi, kad znamo da je Egipat dugo bio domovina Hebreja i da su ga savladali i Grci i Rimljani, koji su kasnije tamo osnovali svoja naselja? Nema, međutim, sumnje da su Hebreji ne samo sačuvali vještine koje su njegovane, i naučene, u Egiptu nego su njihovi svećenici došli u posjed prijepisa knjiga koje su se rabile u hramovima. Izvan svake sumnje je i da su Grci i Rimljani učinili isto; jer je dobro poznato (po tvrdnjama Herodota i drugih povjesničara) da su sva Proročanstva, kasnije ustanovljena u grčkim državama, i na drugim mjestima, dugovala svoje porijeklo knjigama nađenim u egipatskim hramovima koje su opljačkane i otete prije više od 3000 godina. Da su ove knjige bile samo transkripti izvornog prijepisa djela koje se sada daje svijetu, također nema nikakve sumnje; stoga je jasan zaključak da su moralni aksiomi, o kojima je ranije bilo riječi, bili posuđeni iz ovih knjiga i da su,

budući da su ih visoko cijenili književnici onog vremena, takvi odlomci kasnije bili utkani u njihove vlastite radove kao izvorno djelo.

Opraštajući se od britanske javnosti, prevoditelj može sada samo reći da je *Knjiga sudbine*, u svom engleskom ruhu, prilagođena svim životnim okolnostima; ljudi svih položaja i sposobnosti sada će imati priliku od nje potražiti savjet i svoje buduće ponašanje uskladiti sa savjetima Proročanstva.

Lipanj, 1822.

Herman Kirchenhoffer